

RIA MAES

**SAMEN
NAAR DE
PAREN-
CLUB**

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

INHOUD

7	INLEIDING
	HOOFDSTUK 1
11	Voor het eerst in een parenclub
	HOOFDSTUK 2
23	Erotische websites
	HOOFDSTUK 3
33	“Mensen zijn niet gemaakt om monogaam te zijn”
	HOOFDSTUK 4
41	“De grenzen van mijn vriendin zijn ook de mijne”
	HOOFDSTUK 5
51	Een seksclub met de nadruk op... seks
	HOOFDSTUK 6
63	Een koppel uit de boekjes
	HOOFDSTUK 7
87	“We hebben verticale en horizontale vrienden”
	HOOFDSTUK 8
117	“Onze derde date was al een trio”
	HOOFDSTUK 9
137	Den Amai in actie
	HOOFDSTUK 10
149	Zelf een keertje naar de club?
155	SLOTWOORD

Hoofdstuk 1

VOOR HET EERST IN EEN PARENCLUB

Het is maandagavond kwart over zes en ik ben onderweg naar het Kempense Balen. Ik ken de gemeente eigenlijk voornamelijk omdat het de plek is waar mijn grote wielervedoel Tom Boonen is opgegroeid. Maar, de afspraak die ik heb gemaakt, heeft helemaal niks met Tom of met het hele wielermilieu te maken. Ik word namelijk verwacht bij Gisela en Benny, uitbaters van paren- en swingersclub The Climax.

“Wij willen, buiten de openingsuren, wel met je praten over het reilen en zeilen binnen onze club”, heeft Gisela me via WhatsApp laten weten. “Zou voor jou maandag rond een uur of zes lukken? Dat is een half uurtje na sluitingstijd.”

Een half uurtje na sluitingstijd? Op een maandag en dat in de late namiddag? Ik sta ervan te kijken. Op hun website leer ik dat de club open is op maandag en donderdag van half twaalf’s middags tot half zes en op vrijdag en zaterdag van half negen’s avonds tot drie uur’s ochtends. De bedrijvigheid in een parenclub tijdens de weekends verbaast me

uiteraard niet. Die op weekdays wel. In mijn verdere gesprekken zal ik leren dat maandagen zelfs behoorlijk druk kunnen zijn. Een beetje zoals in mijn jeugd toen maandagavond dé uitgangsavond bij uitstek was.

“Er zijn natuurlijk veel mensen die tijdens de weekends werken en die dan op maandag wat stoom willen afblazen”, zal iemand me vertellen.

Alweer wat wijzer geworden, en een klein uur nadat ik thuis vertrokken ben, nader ik The Climax. De club is gelegen in een landelijke buurt met voornamelijk grote, vrijstaande huizen. Ook de Climax is zo'n huis, maar dan een beetje dat zich onderscheidt van de rest omdat een grote zwarte banner met daarop in gouden letters *Live your life to the climax, erotic clubbing* precies aangeeft wat je achter de donkere gevel kan verwachten.

Ik draai de nu vrijwel lege parking op en loop naar de zijkant van het gebouw waar de centrale ingang zich bevindt. Aanbellen is niet nodig want Gisela heeft me via de intercom al aan zien komen rijden. De deur zwaait vanzelf voor me open en ik ben daar eerlijk gezegd wel blij om. Ik heb namelijk na al die jaren als journalist en auteur nog altijd stress voor een eerste afspraak en voel nog weleens de neiging om op het allerlaatste moment rechtsomkeer te maken. Stress die ook nu weer nergens voor nodig blijkt. Gisela ontvangt me met een brede glimlach en een uitgestoken hand. Ze staat achter de balie aan de receptie net zoals ze daar ook altijd staat om tijdens de openingsuren de klanten te verwelkomen. “Ik laat deze taak zelden door iemand anders overnemen”, vertelt ze. “Vaste klanten stel-

len het op prijs dat ik de eerste ben die ze hier zien. Zo zijn ze dat gewend en vertrouwen is toch wel een heel belangrijk iets in onze wereld.”

Gisela is een mooie, slanke blondine. Ze is stijlvol gekleed in een strak, zwart jurkje en haar krullen vallen speels over haar schouders. Een heel andere figuur dan de breedgeschouderde portier die ik misschien wel aan de inkom had verwacht. Of wordt die op weekenddagen wel ingehuurd, misschien?

“Nee, die hebben we hier niet nodig. Alles verloopt hier altijd heel gemoedelijk en in een vriendschappelijke sfeer. Maar, kom verder. Benny zit in het restaurant.”

Het restaurant blijkt een mooie, naar mijn gevoel recent gerenoveerde ruimte waarvan één kant helemaal wordt ingenomen door plafondhoge schuiframen die uitgeven op een pergola. “Vanuit de pergola kom je op het buitenterras”, vertelt Benny nadat ook hij me vriendelijk welkom heeft geheten. Ik kan de buitenruimte niet zien omdat het nog winter is en dus al donker op dit uur. “Op het terras staat ook een jacuzzi waar onze klanten gretig gebruik van maken”, zegt het koppel.

Tegenover de muur met schuiframen staat een grote bar met ruimte voor het buffet waarvan de gasten via de all-in-formule kunnen genieten.

“Het verzorgen van het buffet is ook mijn taak,” vertelt Gisela.

“Ja, wij doen hier zoveel mogelijk zelf”, zegt Benny als hij mijn misschien wat verbaasde gezichtsuitdrukking ziet. “We hebben natuurlijk personeel dat ons overal bij helpt,

maar we willen zelf zoveel mogelijk bij de zaak en de klanten betrokken zijn. De klanten stellen onze zichtbare aanwezigheid enorm op prijs. Het geeft hun een gevoel van geborgenheid en dat is toch niet onbelangrijk als je jezelf ergens letterlijk bloot geeft. Ze weten dat ze met al hun problemen bij ons terecht kunnen.”

“Op den duur groeit er ook een vertrouwensband”, geeft Gisela nog mee. “Klanten hebben het met ons niet alleen over dingen waar ze in de club tegenaan lopen, maar ook over hun persoonlijke problemen of pleziertjes. Dat is fijn en het is ook leuk dat je onder je klanten vriendschapsbanden ziet groeien. Sommige koppels spreken onderling af wanneer ze naar de club komen en ze ontmoeten elkaar hier dan eerst bij een drankje. Op den duur groeit er een gevoel van familie onder elkaar.”

“Wat niet wil zeggen dat Gisela, ik of ons personeel deelnemen aan de actie”, wil Benny wel even duidelijk stellen. “Daar trekken we duidelijk de lijn. Ik wil het overzicht bewaren in mijn zaak en samen met Gisela en ons team kijk ik erop toe dat de regels van onze club door iedereen gerespecteerd worden. Wij gunnen onze klanten ook hun privacy. Buiten de club zal ik bijvoorbeeld nooit op iemand afstappen omdat ik haar of hem herken als klant. Je weet immers nooit hoe openhartig zij tegen de buitenwereld zijn over wat ze in hun vrije tijd zoal doen. Als ze zelf naar me toekomen, dan sla ik natuurlijk met plezier een praatje, maar discretie is iets wat wij hoog in het vaandel dragen.”

Eén van de andere regels in de club is de dresscode. Voor ik vertrok, heb ik die op de website even opgezocht. Op zaterdagen mogen de klanten tot 22 uur hun ‘gewone’ kleren

aanhouden, daarna is het verplichte lingerietijd. Op weekdagen is lingerie al van bij binnenkomst verplicht. “We vinden het belangrijk dat iedereen zich aan die dresscode houdt omdat ze zorgt voor gelijkheid tussen de bezoekers”, vertelt het koppel. “Vrouwen kunnen ook een spannend jurkje dragen als ze zich daar beter bij voelen en mannen dragen een leuke boxersshort met of zonder sexy shirt. Omwille van de hygiëne en de veiligheid wordt iedereen gevraagd om schoenen of slippers te dragen. Alleen maar een handdoek om je blote lijf draperen is een no-go, tenminste beneden dan toch. Ook naakt het restaurant of het terras betreden, is verboden. Boven, in de kamers, kan alles natuurlijk uit.”

Terwijl Gisela naar de bar loopt om daar een spuitwater-tje voor mij te halen, wijst Benny naar zijn laptop die hij net heeft dichtgeklapt. “Ik was daarnet nog bezig met het maken van de flyers voor ons carnavalsprogramma”, zegt hij. “Mensen houden van dat soort thema-avonden. Zo houden we ook regelmatig afterworkseksparty’s, mega gangbangs of fetisjavonden. Het is leuk als je als bezoeker weet in welke sfeer je zal binnenkomen. Mensen passen hun kleding dan vaak aan het thema aan en wij zorgen voor de nodige decoratie bij carnaval bijvoorbeeld. Zoals in elke zaak stopt het werk voor ons niet zodra de deur achter de laatste klant gesloten is. We moeten promotie maken, bestellingen plaatsen, herstellingen laten uitvoeren,... Bovendien werk ik ook nog zelfstandig als elektricien en hebben Gisela en ik onlangs nog een discotheek geopend in het Limburgse Hechtel.”

Dat hij het druk heeft, hoeft Benny me eigenlijk niet te vertellen. Dat merk ik aan de berichtjes die constant bin-

nenlopen op zijn gsm en de telefoons van leveranciers die hij regelmatig moet beantwoorden.

Gisela zet bij mijn glas water ook een schoteltje suikervafels voor me neer. Het gastvrouw zijn zit haar duidelijk in het bloed.

“Mensen op hun gemak stellen, dat hoort er inderdaad bij”, zegt ze. “We kennen onze vaste klanten natuurlijk en dus zien we het meteen als iemand voor de eerste keer naar de club komt. Maar, we zouden het anders ook wel merken. De eerste keer is voor iedereen spannend en dat zie je aan ze. Ik neem dan wat extra tijd voor die mensen. Ze stappen binnen in een voor hen onbekende omgeving. Als ik hun stress kan laten zakken door hun wat uitleg te geven en een korte wandeling door de club met ze te maken, dan doe ik dat met veel plezier. We krijgen elke week nieuwe mensen binnen. Het valt ook op dat ons publiek zich, vooral op zaterdagen, begint te verjongen. Het gros van de klanten is wel nog altijd tussen de veertig en de zestig.”

“Aangezien het ook voor jou het eerste bezoek aan een parenclub is, zullen we een toertje door de zaak maken?”, vraagt Benny. “Het lijkt me nogal moeilijk om over iets te schrijven wat je niet met je eigen ogen hebt gezien.”

Ik ben blij met zijn voorstel, want ik wil het inderdaad allemaal weleens bekijken. Benny loopt met mij naar de ruimte naast het restaurant, de discotheek. Eigenlijk verschilt die weinig van de discotheken waarin ik heel wat uren van mijn jeugd heb doorgebracht. Er is een bar, er hangen spots, ik zie een dansvloer en een ruimte voor de dj. “Die vaste dj van de club, dat ben ik,” zegt Benny. “En zoals je ziet, heeft de actie deze middag hier plaatsgevonden.”

Hij wijst op enkele grote ronde, lederen kussens die in het midden van de ruimte staan. Ik had ze daarnet wel opgemerkt, maar in al mijn naïviteit had ik er nog niet bij stilgestaan dat die eigenlijk niet tot het vaste meubilair van een discotheek behoren. “Op weekdagen laten we de klanten niet naar boven gaan,” geeft Benny me verder uitleg. “De themakamers zijn voor de weekends.”

Ik ga, ondanks dat het een weekday is, dus wel naar boven, naar een lege bovenverdieping. Is het omdat de club gesloten is, dat er zo weinig licht is?

“Nee, het blijft hier altijd vrij duister,” zegt Benny terwijl we de trap oplopen. “Dat hoort bij de vibe van de club en draagt bij tot een beetje mysterie en intimiteit.”

De eerste kamer die Benny me toont staat vol lockers, zoals je die ook in scholen vindt. Daar dienen ze voor de studenten om er hun boeken in op te bergen, hier laten bezoekers er hun bovenkleding én hun gsm's achter.

“Dat is ook een heel belangrijke regel,” zegt Benny. “Gsm's zijn in de zaak niet toegestaan. De reden daarvoor lijkt me zeer voor de hand liggend. Niemand zou het fijn vinden als er in het geheim foto's worden genomen die dan daarna ergens op sociale media verschijnen.”

We lopen de lockerkamer uit en komen dan in ‘de actiezone’. Op de centrale hal bevinden zich verschillende kamers. Open kamers weliswaar, want zien en gezien worden, daar gaat het natuurlijk om in een parenclub als deze. Grote matrassen in elke kamer nodigen de bezoekers uit tot seks terwijl anderen er naar hartenlust op kunnen staan kijken of gewoon kunnen deelnemen aan de actie.

“Alles met ieders nadrukkelijke toestemming natuurlijk,”

wil Benny toch zeker nog eens gezegd hebben. “Nee is hier nee en als iemand zich daar niet aan wil of kan houden, dan gaat die er gegarandeerd uit en is die hier voortaan ook niet langer welkom. Gelukkig hoeven we zelden of nooit tot zulke straffe maatregelen over te gaan. Iedereen komt hier om te genieten.”

Ik kijk naar de seksschommel die in een hoek van de hal hangt. Ik heb hem nooit uitgeprobeerd, maar ik ken er de reputatie wel van. Elk seksstandje zou een stuk gemakkelijker en vooral bevredigender worden als je als vrouw gewichtloos een eindje van de grond hangt terwijl de zitting van de schommel je lichaam ondersteunt. Om dan nog maar te zwijgen van de legendarische G-spot die bij het gebruik van de schommel een stuk gemakkelijker gestimuleerd zou kunnen worden.

Tegenover de open kamers ontdek ik een afgeschermd ruimte: *the couples only area*. Dat alleen koppels in die ruimte worden toegelaten, begrijp ik nog, maar het bordje met de melding: ‘mannen alleen niet toegelaten’, verbaast me toch een beetje. “We garanderen in die ruimte de balans tussen het aantal mannen en vrouwen,” zegt Benny. “Extra vrouwen worden wel toegelaten, daar hebben de koppels vrijwel nooit moeite mee.”

Terwijl we weer verderlopen, wil hij een groot misverstand de wereld uithelpen.

“Volgens mij denken mensen nog al te vaak dat het vooral mannen zijn die genieten van een meer dan stevige portie seks. Ik kan je uit eerste hand vertellen dat dat absoluut niet zo is. Er zijn vrouwen die veel meer behoefte hebben aan seks dan mannen. Onlangs kwam een vrouw me nog

vragen waar de mannen eigenlijk bleven. Ze had al met een stuk of vijf mannen seks gehad die avond, maar dat vond ze toch een beetje een magere oogst. Vrouwen zijn hier geen slachtoffers die door hun mannen meegenomen worden naar de seksclub, laat dat voor eens en voor altijd duidelijk wezen.”

Ik knoop het in mijn oren en kijk over een laag muurtje heen naar een grote ruimte vol matrassen. Wat daar tijdens openingsuren gebeurt, valt niet moeilijk voor te stellen. In het kleine muurtje zitten trouwens, op kruishoogte, ronde gaten. “Ook niet moeilijk om je voor te stellen waar die zogenaamde *gloryholes* voor dienen, toch,” zegt Benny. “Ze maken anonieme seks mogelijk. De man steekt er zijn stijve penis door en aan de andere kant is er iemand die hem afzuigt. Ingewikkelder dan dat is het niet.”

Uit de manier waarop Benny over alles wat ik te zien krijg spreekt, blijkt heel duidelijk dat het voor hem dagelijks kost is geworden.

“Alles went”, knikt hij bevestigend. “Ik zie het eerlijk gezegd niet meer of mannen en vrouwen kleren dragen of niet en waarmee ze hier bezig zijn, daaraan schenk ik ook allang geen aandacht meer. Ik concentreer me hier op mijn eigen taken als zaakvoerder en dj.” Een van die taken is uiteraard ook toezien op de hygiëne en de veiligheid van de bezoekers.

“Het is een ongeschreven wet dat de ruimtes na gebruik allemaal zo netjes mogelijk worden achtergelaten”, zegt Benny. “Ons personeel poetst hier veel en uitgebreid, maar het is natuurlijk voor hen wel fijn als bijvoorbeeld gebruikte condooms worden opgeruimd.”

Over condooms gesproken. Ik kan me voorstellen dat die er in grote hoeveelheden doorheen worden gejaagd in The Climax.

“Zeker weten. Duizenden en duizenden condooms worden hier geleverd en die liggen voor onze gasten allemaal gratis ter beschikking, want veilige seks is hier ook een must. Ook handdoeken liggen hier in stapels op de gebruikers te wachten. We hebben zelfs een bedrijf ingehuurd om die handdoeken dagelijks op te halen, te wassen en dan proper weer af te leveren. Als we dat ook nog zelf zouden moeten doen...”

De handdoeken liggen inderdaad in nette, hoge stapels in de kasten van de doucheruimte met ruime douches die plaats bieden voor meerdere mensen en waar, net als in de sauna, de actie gewoon voort kan worden gezet. “Op de hele bovenverdieping kunnen de klanten seks hebben en tussendoor lopen ze dan even naar beneden om een beetje te dansen, iets te drinken of een hapje te eten. Een totaal-beleving dus en eigenlijk de goedkoopste manier van uitgaan die er is.”

Als we eenmaal terug beneden zijn, is het aan Benny om mij een vraag te stellen: hoe zie ik dit boek en denk ik echt dat ik meer dan honderd bladzijden zal kunnen vullen met de belevenissen in een parenclub?

“Als ik genoeg getuigen kan spreken, zeker wel”, zeg ik vol overtuiging.

“Juist, maar daar knelt nu volgens mij net het schoentje”, klinkt het rechtuit. “Volgens mij gaat niemand over haar of zijn ervaringen in een seksclub willen spreken.”

“Best wel”, zegt Gisela die er ondertussen ook weer is